

Прича – Драгана Калезић

ОТРОВНИЦА

Коначно се осјећао свој на своме. Жаропечина је извукла љето из дугих киша, бољке из људи. На улици није никог. Биљке се предале сунцу што им врелим прстима пршти душу као ситне митисере. Чудна зна бити врућина по подгоричким насељима.

Отворио је прозор да изађе апа детерцента и мокрых подова. Нејак вјетар рита се по тенди, хучи ни да је на мору, не да превласт врелини. Јелена је рекла да отвори широм, ако нема промаје, на прозорском стаклу прислоњеном уз зид Ђорђево осмијех, вјетар му дува у лице.

„Биће добар пут! Лијеп је дан”, говори куму.

Зидану ограду око дворишта прерасла је преко ноћи трава и штрчи ожутјела као Шишкинова раж, њише се и злати, одолијевајући да се поклони врху брда куда је вјетар гласно нагрђе. Пред њим небо и земља, у три боје. Ведро је. Крошње се стресају, златкасте травке голицају поглед. Први пут толико загледа кроз прозор. Иначе је хтио косити тога јутра одмах након што је избријао браду и сиједе на залисцима, код њега су били главни уредност и дисциплина, али спржено шибље и вјетар га очаравају. Врти се по кући и свако мало застаје крај прозора, као пас који чека.

Очи су му се смијешиле. Обузео га је мир и прхка радост. Кућевно јутро, без изласка у народ. Нико му се није

загледао у лице, а оно је сијало као да је једва чекало да га неко упита како си, да ко из топа каже – одлично. Ништа друго није видио ни чуо од својих добрих мисли што су се пресликавале у лаку му кретњу по дневном и трпезарији, час изувајући, час навлачећи прекомотне папуче.

Поћи ће Ђорђе да донесе пиво, док двоипогодишња дјевојчица гледа своје пјесмице на хранилици. Јелена одради понешто по кући, темељно да, али ради то тако дуго, лагано, као да сву пажњу и снагу у томе истроши. Хукне, сневесели се. Ђорђе без гласа и поговора потрчи и одради све што може мјесто ње, одатле гдје је она стала.

Била му је погодна, тип који ћути, тражи само да су рачуни плаћени на вријеме. Њежна је Јелена. Тако је одмах закључио Ђорђе поводом њеног одуговлачењу у свему, и ништа му није било тешко за њу да уради.

Јеленино је било дијете да нахрани док се изцогерисане степенице просуше, мужа да испрати на пут и од ње доста за дан. Кроз развезани баде-мантил извиривао јој је обли стомак са танким стријама, ситне и брзе руке педантно су измиксале поврће за папицу.

Телевизор ради, јутарњи пренос негдје са мора, кум гризе нокте једне руке, другом куца поруке, двијема ђевојкама истовремено.

Да ли му је осјећај достигао врхунац прије него што је погледао у телевизор тешко је установити, али био је сретан кад је погледао екран и то је читав дневни боравак памтио.

Њено лице преко читаве плазме одједном, бог те пита одакле, сија јој коса, осмијех. Привлачна, или допадљива није себи могао објаснити ни раније. Увијек се

загледао у њу благодетеље, без ријечи, па ето и тог дана када је схватио да је задовољан и реализован човјек исто као и тад, кад је живот за голуздравог момчића био тек наступајућа прилика.

Држи хладне лименке у руци, ни не појачава тон. Поглед му пун непосредне пажње и искрица. Како га је спопадала рјечито и дуго, пријесећа се. Мислио је да му је судбина, а тако га је изненада напустила.

Разбио би плазму лименком па да је од злата, и могао би ти потписати мржња му је живот дала. Шта-више, чиста је мржња од њега направила човјека.

О њој није хтио ништа ружно ни у себи рећи, ни ријеч никоме. Ма поруку јој не би написао никад, а јео се у ћутњи гледајући како дани иду без гласа од ње. Сјетио се и кум њеног лика касније, сјутрадан, када му се око душника стезала као најљућа икад ракија или каква змијурина налетјела невоља, када се свему зачудио и запитао о животу као да дотад никад мислио није.

Није нешто, оно, није нека риба, бранила је аргументовано екипа ортака територију преблејавања крај Зете читавих и љета и јесени кад је актуелна била. Бацали му каменчиће на интерес тако личан, трунили мекрак. Некако им је био узрастао у страну од како је њу нашао, све их је нешто почео исправљати како раде ово или оно, а она те професорица, те предузетна.

Симпатична је, проциједиле су другарице из екипе кад их је упознао. Нико их није питао, али нису биле живе да не баце суд. Био им је Ђорђе добар друг, са њим су расле. Можда и није лијепа, уважавали су гласан суд дјевојака, али другови су му је слушали и гледали као омамљени.

А Ђорђе најомамљенији, падао је на њу, као баба од сунчанице, па устајао значајан и снажан, а то је тек било смјешније. Главни забављач у друштву, шепурио се као млади пијевац, а гутао је горке пилуле од њене промјењљивости. Будила је она нека питања, несигурности. Толико му је замамно лакше од прекида филма у својој глави о њој. Ипак, могао би рећи док је гледа на големој плазми преко пола зида, за коју није ни слутио да ће је тако лако имати у животу, да и њу воли у тој зрелој, једнако као и младој реалности живота. Радовао се загледан у тај љетњи програм.

Никад није вјеровао у себе толико колико га је бијес натјерао. И заживјели су добро на његовом јаду и кум, као најбољи пријатељ, и читава екипа ортака. Чудили су се откуд му је пало на ум да се бави алуминијумским профилима, али кад те крене то се баш препозна.

Кристиница је рекла нешто попут ае!, телефон је пао са хранилице на плочице. Ђорђе је одмах снимиио ситуацију. Спустивши лименке на сто и у пар корака, од чије се силине кум прену од телефона и подиже главу, Ђорђе дође до хранилице и ухвати лијевом руком за врат и десном гдје је стигао повећу и неочекивану усред куће змију што се према дјетету пропела, или стркла у вис од пада телефона. Заталасао се Ђорђе колико је дуг, као да савија алуминијумски профил голим рукама, као што би Лаоконт бранио синове отац би живот дао за своју дјевојчицу.

Е зато га је Јелена и завољела. И није она јасно ни чула ни видјела више ништа и никога. У бунилу је још од како се дијете препало, и о њему није могла мислити

кад је служба хитне помоћи констатовала смрт, док је полиција извршила увиђај, ни када су јој изјављивали саучешће у капели. Ђорђа јој више није било, неочекивано као у сну.

Процијенила је она да је ту прије ње могло бити значајки и да је Ђорђе за професорицом неком патио. Док дођеш на ред, док се у смјењивању бројева поклопе срца, важно је да су рачуни плаћени. Убјеђивала се да је то најбитније. Зато је и успорена стално. Премјерава тај јаз између жеље да буде једина вољена и газдарице чији су кућа и дани.

И трчи Ђорђе, труди се. Све јој је куповао, и вјеран јој био како се само из чисте мржње може бити вјеран некоме. Потрчао је, главу је сломио. Склизао се тамо гдје је Јелена баталила посао да предахне и оставила канту с џогером, нашла се ту била и куглица из киндер јајета, и опсовао је Ђорђе. Јелена и кум су из дневног боравка помислили да некога поздравља.

Елем, змију је већ био избацио кроз онај отворени прозор, још се и тад извио био тако да је ударио леђима о прозорски рам. Исти ће тај прозор кум сјутра затварати и на стаклу ће се назријети уплашене очи које ће морати будно мотрити и превозити сав пут одложени, по први пут саме. Змију су касније ватрогасци нашли у дворишту и стрпали у повећу пластичну кутију. Смук, рекоше, имају доста позива ових дана, змије излазе вани, жедне.

Мало је људи дошло да изјави саучешће првог дана. Неочекиваност и спаруштина.

Први полазници саучешћа скинули су најдебљи-слој кајмака, причу минулог дана о томе како то пуче из ведре неба и о низу догађаја пред Ђорђев пут, па је у све

тањим слојевима касније, тијеснећи се и смјењујући по ивицама хладовине око капеле, размазиваху између себе као што се спржена кожа маже.

Кум је трчао по граду да посмири шта треба, донесе, повезе. У једном тренутку у офуцаној хладовини багрема Ђорђевић вјенчани кум запалиће цигару, мада је био престао, и посматрати све оно што му је пред очима а у шта не вјерује.

Кроз капелу су пролазили људи. Црнина се лије-пила за поглед. Међу њима пуна мекоће и злата у локнама, жена иста као са телевизије и прије неколико година. За таквима се окренеш, па и усред жалости. У зеленој хаљини, са мајком под руку. Згази цигару кум и крену за њом у капелу, гледа јој профил и фигуру, гледа на Ђорђа што лежи.

Поклонила се пред покојником брзо, готово у ходу, кума није видјела. Мајка Ђорђевићеве професорице је причала са Јеленом и њеном мајком. Познају се из доба када је Јелена љета проводила код бабе. Најмлађе у згради и дијете са стране једино је Слађана, тада гимназијалка, прихватала и пуштала код себе у собу да не самује. Зна ту зграду кум, и прозор собе. И тачно зна зашто га је Ђорђе стално вукао туда у брзи ход, иако му је то прећуткивао, Брзо је изашла Слађана, професорица, сва потпарушена. Тужна је била њена мајка.

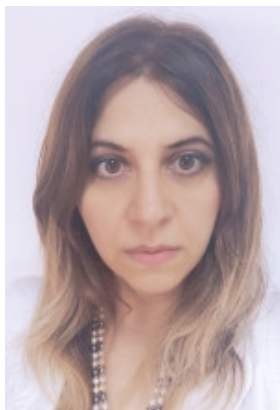
Оживљеног погледа кум коракну пут мрца, заста на трен, па се врати назад. Фалило му је даха. Иза њега на клупи двије својте старије прешаптавају о паду низ степенице, путу који је требало да буде. Понављају покупљене ријечи: „врат је сломио“, „ех, судбина“, „зла ура“, „зла ура“, „ех, судбина“.

„А отровница?“, упитаће једна.

„А змија, није чак ни отровна била” — пустиће глас друга.

Ђорђевић отац их је дискретно замолио да батале о томе у капели, и чим оне изађоше, кум се дохвати клупе на којој су жене сједјеле и склупча на њој. Ковчег је био отворен, лице још у својим бојама, усне без даха и гласа, танка раздјелна линија приче затајене и оне која јесте.

О СПИСАТЕЉИЦИ

Драгана Калезић рођена је 1980. године у Подгорици, где је завршила Филолошку гимназију. Основне студије завршила је на Филозофском факултету у Никшићу, а магистарске на Филолошком факултету у Београду. Професор је руског језика и књижевности, преводилац, и писац.

Учесник је научних конференција о рецепцији књижевности. Добитник је треће награде на књижевном конкурс у ПАФ 2020. године за збирку прича „Сентиментални рак”